

Как Сиеде стана СМЕЛА

От Луси Стивънсън Юъл
Списания на Църквата
(По истинска история)

Тя си пое дълбоко въздух и влезе в своята нова класна стая. Беше нейният първи ден в четвърти клас.

Миналата година Сиеде беше във втори клас. Тя се справи толкова добре, че нейните учители ѝ позволиха да пропусне трети клас. Сиеде копнееше да решава по-трудни задачи по математика и да чете повече книги в четвърти клас. Но тя не бе щастлива, че се налагаше да изостави старите си приятели.

Сиеде много се страхуваше да говори със съучениците си.

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ СЛОВАНИ КИЙТЪР

Когато огледа стаята, Сиеде се почувства малка. Всичките ѝ съученици изглеждаха по-големи и по-високи от нея. Ами ако не ѝ е там мястото?

Тя си избра чин и седна. До нея седеше едно високо момиче. „Здравей“ – каза Сиеде.

„Какво правиш тук? – я попита момичето. – Мислех, че трябваше да си в трети клас“.

„Учителите ме преместиха с един клас напред“ – притеснено отговори Сиеде.

Момичето направи злобна гримаса. „Е, не ме интересува колко си умна. Ти все още си бебе“.

Сиеде се почувства ужасно. През останалата част от седмицата тя бе твърде уплашена, за да говори с когото и да е от съучениците си. Всеки път, когато чуеше някой от тях да се смее или шепне, тя се намръщваше. Вероятно говореха лоши неща за нея.

Точно когато си помисли, че нещата не могат да станат по-зле, Сиеде си получи едно контролно по математика. Прииска ѝ се да се разплаче, когато видя оценката. Математика беше любимият ѝ предмет. Тя никога не бе получавала толкова ниска оценка на контролно досега.

Когато се прибра вкъщи, Сиеде не можа да сдържи сълзите си. „Нямам никакви приятели – каза тя на родителите си. – Не ми е мястото в четвърти клас. Не съм достатъчно умна“.

„Много съжалявам – отговори майка ѝ. Но ти си умна. И все още се учиш“.

Сиеде избърса сълзите си. „Въпреки това, бих желала да отида в трети клас“.

Баща ѝ помълча за миг. „Искаш ли свещеническа благословия? – попита той.“

Сиеде кимна. Може би една благословия от татко щеше да ѝ помогне да се почувства по-добре.

Сиеде седна на един стол и татко ѝ положи ръцете си върху нейната глава.

„Благославям те да не се страхуваш – каза татко ѝ. – И те благославям, да обичаш новите си съученици. Когато те опознаят, те също ще те обикнат“.

Обзе я чувство на успокоение. Тя почувства, че думите на татко ѝ бяха онова, което Небесният Отец желаше Сиеде да чуе.

След благословията, мама помогна на Сиеде за нейните трудности по математика. Скоро Сиеде се почувства малко по-добре.

На следващия ден в училище Сиеде се сети за получената благословия и се опита да бъде смела. Тя се усмихваше на своите съученици. Когато Сиеде прояви любов, страхът ѝ от тях намаля! Някои от тях дори се отнесоха мило към нея. Тя се зае да учи усърдно и скоро оценките ѝ се подобриха.

В края на учебната година, Сиеде имаше много приятели. Тя бе щастлива, че Небесният Отец ѝ бе помогнал да бъде смела. И бе благодарна, че благословията от силата на свещеничеството винаги може да ѝ помага. ●

Тази история се е случила в Либерия.